

الفراق

دائرة المعارف عمومي حقوق

جلد اول

آ- ایقاع

اثر

دکتر محمد جعفر جعفری نژروودی

الفارق / ۵

صفحه

۱۱	آب
۱۲	آبونمان
۱۴	آناماً
۱۶	اباحة
۲۴	ابراء
۴۲	إيضاع
۴۳	إبطال عقد
۴۴	إبقاء عقود
۵۴	اتفاق اموال
۶۴	اتفاق به عوض
۶۴	اتفاق حكمى
۶۵	اتفاق طلب
۶۵	اتفاق عرفى
۶۶	اتفاق مبيع
۶۸	اتفاق مثلى
۶۸	اتفاق منافع
۶۹	ائمان
۷۰	اجارة اعيان
۱۰۰	اجارة عمل
۱۱۳	اجارة فروش
۱۱۴	اجارة مرگب
۱۱۵	اجازه
۱۲۱	اجبار
۱۲۱	اجتماع
۱۲۲	اجتماع اجارة و بيع
۱۲۳	اجتماع اسباب تملك

۶ / دائرةالمعارف عمومی حقوق (۱)

۱۳۱	اجتماع اسباب ضمان
۱۳۳	اجتماع الفاظ و اعمال
۱۳۴	اجتماع حقوق
۱۳۶	اجتماع دو تصرف
۱۳۷	اجتماع دو مالکیت
۱۲۸	اجتماع علمی و عملی
۱۲۸	اجتماع عوض و معوض
۱۴۰	اجتهاد
۱۴۲	اجرای تعهدات
۱۴۹	اجرت
۱۵۰	اجزاء
۱۵۳	اجل
۱۵۴	احاله به عرف
۱۰۰	احترام مال
۱۵۷	احتکار
۱۶۰	احسان
۱۶۰	احلال
۱۶۶	احیاء موات
۱۶۸	اختصاص
۱۶۹	احتلال رضا
۱۷۱	اختیار
۱۷۳	أخذ به سُوم
۱۷۴	إخْوَة
۱۷۶	ادارة امور غير (ولايت حسبة)
۱۸۰	ادارة تركه
۱۸۳	ادارة عقد
۱۸۴	ادارة عمل

الفارق / ٧

١٨٥	ادنى القيم
١٨٥	اذا زال المانع عاد الممنوع
١٨٦	اذن
٢٠١	اراده
٢٠٣	ارث
٢١٨	ارش
٢٣٠	ارفاق
٢٣١	اركان
٢٣٤	اسباب
٢٤٤	استبدال
٢٤٨	استبضاع
٢٤٨	استحسان
٢٦٢	استحطاط
٢٦٣	استحقاق
٢٦٥	استخدام
٢٦٥	استدعاء و اجابت
٢٦٧	استصحاب
٢٧٤	استصناع
٢٧٧	استقرار عقد
٢٨٣	استكبار
٢٨٤	استنابة
٢٨٥	استوثق بمالك
٢٨٦	استيفاء از عمل غير
٢٩٣	اسقط
٣٠٠	اشاعة
٣٠٧	اشتباه
٣١٠	اصالة السّلامه

٨ / دائرة المعارف عمومي حقوق (١)

٣١١	اصالة الصحة
٣١٣	اصالة اللزوم
٣١٤	اصل عدم
٣١٥	اضطرار
٣١٦	اعتبار
٣١٨	اعراض
٣٢٠	أعلى القيم
٣٢٣	اعيان
٣٢٥	افراز
٣٢٧	اقالة
٣٣٢	اقباض
٣٣٣	إقدام
٣٣٦	اقرار
٣٥٠	اقطاع
٣٥١	اكراه
٣٥٨	الوصاف لاتقابل بالاعراض
٣٦١	التزام
٣٦٣	التلف في زمن الخيار ممن لاخياره
٣٦٧	إجاء
٣٦٧	الحق به عقد
٣٧١	الحرام لاينفسد الحال
٣٧٥	الخرج بالضمان
٣٨٨	الرثائل العائد
٣٨٩	الزام
٣٩٠	الزرع للزارع
٣٩١	الشرط لا يقسّط عليه الثمن
٣٩١	العقود بالقصد

الفارق / ۹

٣٩٢	الفاطع عقود
٣٩٣	القديم يترك على قدمه
٣٩٤	المبيع يملك بالعقد
٣٩٧	ال المسلمين عند شروطهم
٣٩٨	أماره
٣٩٩	امانات وضمادات
٤٢٥	إمتاع
٤٢٦	امر امر قانوني
٤٢٦	اضئيات
٤٢٧	اناطة
٤٢٨	انحلال عقد
٤٤٢	إنشاء
٤٤٤	آئما يحل الكلام ويحرّم الكلام
٤٤٧	أوفوا بالعقود
٤٥٠	أولاد
٤٥٢	أولويت سبق
٤٥٣	أولياء
٤٥٥	أولى رجل ذكر
٤٥٨	ايدى مترتبة
٤٥٩	ايتمان
٤٦٥	ايحاب وقبول
٤٧٢	إفاء
٤٧٥	إفاء تبرع
٤٧٨	إفاء على الحساب
٤٧٩	إفاء ناروا
٤٨٠	ايقاع

آب

۱- مالکیت آب نزد امامیه و شافعیه و مالکیه صحیح است^۱ و از طریق مانصر صحیح دارد. حنفیه و حنابلہ در آن اختلاف کرده‌اند.^۲ دلیلی بر وجوب بذل آب زاید بر حاجت به دیگران (در آب مملوک) در دست نیست.^۳ دلیل وجوب مذکور، در آبهای مباح (مانند آب سیل) است.

صورت مسئله را که شامل ابعاد مذکور باشد احدی مطرح نکرده است الا فقه مالکیه. حتی علامه در تذکره هم وقوف بر انتظار مالکیه نداشته است چه رسد به اتباع او. برای اهمیت صورت مسئله عبارت فقه مالکی^۴ را عیناً ضبط می‌کنم:
انَّ الْمَيَاهُ الَّتِي تَسْقَى عَلَىٰ ضَرَبِينَ:

۱) ضرب لا يملك اصله كالسيول و مياه الامطار.

۲) و ضرب يملك اصله كالميون والآبار.

فاما ما يملك اصله فلا يخلو ان يكون طريقه في ارض مباحة او في ارض يملکها رجل معین، او في ارض يملکها رجال معینون... الخ

۲- در باره اینکه آب، مثلی است یا قیمی، در رابطه با ضمانت، گفته‌اند^۵ که آب قیمی است چونکه تحدید به کیل و وزن نمی‌شود. در این سخن مجال تأمل باقی

۱- جامع الشتات ۳۶/۶۱۸ + ۳۶/۶۱۹. تذکرة ۱۳/۴۶۳. المجموع، ج ۹، ص ۲۷۸. المدونة الكبرى، ج ۴، ص ۸۶. المتنقی، ج ۶، ص ۳۲

۲- بدایع، ج ۶، ص ۳۰۱۳. الکفاية ۷۰۱. المغنى، ج ۴، ص ۲۹۸، ج ۵، ص ۵۸۳. المجموع، ج ۱۱، ص ۱۹۲

۳- المغنى، ج ۴، ص ۹۰ تا ۹۲ - ۲۰۰. مختلف ۲۸/۴۷۵

۴- المتنقی، ج ۶، ص ۳۳

۵- جامع الشتات، ص ۵۸۵/۴۰

۱۲ / دائرةالمعارف عمومی حقوق (۱)

است.

با تصویب قانون آب،^۱ مشکلات بسیار حل شده است. این مختصر در تداوم فرهنگ، ضروری می نمود.

آبونمان^۲

۱- یکی از عقود معین است که از قلم انداخته اند. با وجود اینکه در عصر حاضر اقسام آبونمان بر ابعاد وسیع زندگی جامعه سایه انداخته است هنوز در کتب فقه جایی را به آن، اختصاص نداده اند. پس فقه باید برای رفع نیاز مردمان، تجدید حیات کند. شرحی در کتاب مبسوط^۳ آورده ام که مناسب طرح آن کتاب است و وجودش به از عدم است. اکنون به فراخور کتاب حاضر بسطی لازم است: نخست به ذکر عناصر آبونمان می پردازم که تاکنون این کار را نکرده ام:

عناصر آبونمان

۲- آبونمان از عناصر ذیل فراهم می آید:

اول - عقد معوض. عوض را عاده وجه اشتراک می نامند. پس باید اصول سه گانه موازنی در آن رعایت شود، یعنی:

الف - موازنی در تملیک

ب - موازنی در تسليم

ج - موازنی در ارزش

شرح اصول موازنی را در کتاب تئوری موازنی باید دید.

دوم - آبونمان از عقود تصویبی (= عقود اذعان) است که یک طرف عقد، نظرش را درباره خصوصیات عقد، قبلاً گرفته است؛ طرف دیگر فقط می تواند آن را پذیرد

۱- مجموعه محشی قانون مدنی ص ۲۶

۲- abonnement

۳- واژه شماره ۱۳

الفارق / ۱۳

یا نپذیرد. اگر بپذیرد عقد بسته می شود.

۳- سوم - آبونمان از عقود مستمر است یعنی مدت دارد خواه مدت معین باشد یا مدت مطلقه باشد مانند آبونمان برق و آب و گاز. اما آبونمان روزنامه و مجله مدت دارد که مطلقه نیست.

۴- چهارم - آبونمان عقد لازم است به هریک از دو صورت ذیل:

- الف - لازم الطرفین مانند آبونمان روزنامه در طول مدت اشتراک، و مانند آبونمان برای دریافت بریده روزنامه‌ها جهت اطلاعات مورد حاجت مشترکین.
- ب - لازم از یکطرف مانند آبونمان برای مصرف برق و گاز و تلفن و استفاده از تلویزیون و ساتلاتیت.

۵- با وجود لزوم عقد آبونمان باید نکات ذیل را افزود:

یک - حق تغییر مقدار عوض از سوی ایجاد کننده: شرکت برق یکجانبه بهای مصرف برق را بالا می‌برد، صاحب امتیاز روزنامه یکجانبه بهای روزنامه را می‌افزاید.

دو - آبونمان به موت و جنون و سفه غالباً منحل نمی‌شود اما کلیت ندارد: پس اگر مشترک روزنامه بمیرد قرارداد آبونمان منحل می‌شود؛ چنین است مثال بریده روزنامه. اما اشتراک فاضلاب خانه با موت مالک از بین نمی‌رود و آنکه خانه را ارث می‌برد طرف آبونمان فاضلاب می‌شود.

موضوع قرارداد آبونمان

۶- موضوع آن دو صورت دارد:

- الف - تملیک اعیان مانند اشتراک مطبوعات، یا آب و برق و گاز.
- ب - دادن سرویس (خدمات) مانند اشتراک تلفن و فاضلاب.

طبع قرارداد آبونمان

۷- آبونمان در کدامیک از دو خانواده عقود ذیل قرار می‌گیرد:

- الف - عقود مسامحه

ب - عقود مخاطرة

از عقود مسامحه نیست زیرا اصول موازنی در آبونمان رعایت می‌شود و حال آنکه در عقود مسامحه اصول موازنی رعایت نمی‌شود مانند عقد رهن. شرح این نکته را در کتاب فلسفه اعلی (ص ۲۰۸ ش ۳۵۵) می‌توان دید.

از عقود مخاطرة هم نیست زیرا در عقد مخاطرة (مانند عقد بیمه) یکطرف از خطر استقبال می‌کند: باید دلی به دریا زد! در آبونمان استقبال خطر نمی‌شود پس آبونمان از عقود مخاطرة هم نیست. شرح این سخن را در کتاب فلسفه اعلی (ص ۲۰۵ ش ۳۴۸ - ۳۴۹) می‌توان دید.

این نخستین مذونهای است در قرارداد آبونمان که عناصر و ابعاد مهم آن مورد بررسی قرار داده شد.

آناتا

۱- یعنی یک آن و یک لحظه بسیار کوتاه. علامه در تذکره از آن تعبیر به «جزء لایتجزی» کرده است (تذکره ۹/۵۶۰). این، یک بن بست اندیشه در استدلال است که بارها به آن چنگ زده‌اند. من به استقراء خویش چند نمونه را می‌آورم:

اول - تلف مبیع قبل از قبض: در حدیث^۱ است: «کل مبیع تلف قبل قبضه فهو من مال بايعه». بر اساس نصوص راجع به قاعدة «المبیع یملک بالعقد» گفته‌اند اگر پس از بیع و قبل از قبض، مبیع تلف شود:
اولاً - تلف به حساب بایع است بنابر آن حدیث.

ثانیاً - نمائات بین تاریخ بیع و تاریخ تلف، مال مشتری است چون او از زمان وقوع بیع، مالک بوده است به قاعدة «المبیع یملک بالعقد». پس بایع باید تمام ثمن را به خریدار رد کند و خریدار علاوه بر اخذ ثمن، مالک آن نمائات هم گردیده است! این نتیجه‌ای است که قبول کردن آن دشوار است، زیرا گفته‌اند: عقد بیع در زمان تلف مبیع (قبل از قبض) باقی است، پس مبیع در زمان تلف، ملک مشتری

۱- مدلول ماده ۳۸۷ ق.م. همن حدیث است.

بوده و باید از دارایی او برود نه از دارایی بایع آنچنان که حدیث مزبور گفته است.
برای رفع این مشکل گفته‌اند:

اولاً- بقاء عقد بیع را تا تاریخ تلف مبیع، استصحاب می‌کنیم.

ثانیاً- از آنجاکه این استصحاب، نتیجه‌ای می‌دهد (یعنی بقاء مالکیت خریدار تا تاریخ تلف مبیع) که با آن حدیث نمی‌سازد پس برای رفع مشکل، فرض می‌کنیم (فقط فرض و خیال) که به هنگام تلف، مبیع، یک آن (= آناماً) به مالکیت بایع در می‌آید و از همانجا غیبیش می‌زند.^۱

۲- دوم - در فقه امامیه مشهور شده است که تصرف من علیه الخيار، در زمان خیار، درست است پس حق دارد مبیع را به ثالث منتقل کند، حتی اگر صاحب حق خیار، پس از دومین بیع، بیع اول را فسخ (به خیار) کند بیع ثانی، کما کان باقی می‌ماند. گروهی گفته‌اند: با انفساخ بیع اول، بیع ثانی، خود بخود منحل می‌شود. این گروه خود دو فرقه شده‌اند:

الف - بیع ثانی از تاریخ فسخ بیع اول منحل می‌شود (به طرفیت شخص ثالث یعنی مشتری بیع ثانی).

ب - بیع ثانی از تاریخ وقوع بیع (که بعد از بیع اول و پیش از تاریخ فسخ مذکور است) منحل می‌گردد به این دلیل که فاسخ (به حق خیار) مال مورد عقد را از مالکیت مفسوح علیه بدر می‌کند نه از مالکیت ثالث (= مشتری در بیع دوم). پس با اعمال خیار، باید بیع دوم از تاریخ وقوع خود منحل گردد تا فسخ مزبور به طرفیت مشتری بیع اول، صورت گیرد. در واقع این فرقه ثانی به نظر فرقه اول ایراد دارند از این رو که فسخ عقد به طرفیت ثالث صورت می‌گیرد نه به طرفیت مفسوح علیه که من علیه الخيار در بیع اول است.

برای رفع این اشکال، فرقه اول گفته‌اند: در زمان فسخ به خیار، یک آن (= آناماً) بیع دوم منحل می‌گردد و مبیع به مالکیت مشتری اول در می‌آید و فسخ کننده، مبیع را بمحض فسخ خود، از این مالکیت آنی تلقی می‌کند!^۲

۱- صد مقاله در روش تحقیق، مقاله ۱۴ + مقاله ۸۵، ش. ۲. کتاب تئوری موازن، ص ۵۷، شماره ۶/۳ به بعد.

۲- صد مقاله در روش تحقیق، ص ۱۹۲، ش ۴ به بعد.

۳- سوم - در موارد مالکیت مافی الذمه گفته‌اند: یک نفر نمی‌تواند از خودش طلبکار باشد زیرا اجتماع دو وصف دائن و مديون در یک نفر محال است. پس برای رفع مشکل متولّ به «آناماً» شده‌اند و گفته‌اند فقط یک لحظه مالک ذمه خود می‌شود و بلافاصله ذمه او ساقط می‌گردد (رك. بیع دین، ش ۸-۹). نمونه‌های دیگر^۱ هم هست، فعلاً برای تمرکز این بحث، این سه مثال زبده بس است.

۴- نمونه‌ای از «آناماً» از آخر قرن اول هجری یافتم در سخن محمد بن حسن شبیانی شاگرد ابوحنیفه و امام مالک در مورد عقودی که قبض مورد عقد، شرط انتقال آن است و معقوله پیش از قبض آن، مال معقود علیه را به ثالث هبه کند (یا نزد آن ثالث، رهن بگذارد) و به آن ثالث بگوید: برو و آن مال را قبض کن؛ آن ثالث که قبض می‌کند، آن مال بر اثر قبض او نخست وارد مالکیت آن آمر می‌شود در یک آن، و از همانجا غیبیش می‌زند و وارد مالکیت قبض کننده (مأمور) می‌گردد: «وجه قول محمد بن الحسن: إن صحة هذه العقود بالقبض؛ فإذا أمره بالقبض فتفد انبه مناب نفسه في القبض، فصار بمنزلة الوكيل له؛ فإذا قبض بأمره يصير قابضاً عنه أولاً بطريق النيابة، ثم لنفسه ثانياً فيصح...»

شرح بیشتر این مطلب را زیر واژه استحسان (ش ۳۰) می‌توان دید.

۵- نایینی^۲ به قید حصر، سه مورد برای «آناماً» ذکر کرده است که از چهار نمونه‌ای که ذکر کردم فقط نمونه دوم را آورده است! از باقی اطلاع نداشته است.

اباحة

۱- تاکنون مطالب مسائل مربوط به اباحة را احدی مدون نکرده است. اگر کسی در مورد ایقاعات کتابی نویسد و مسائل اباحة را مدون نکند سوال انگیز است. باید قبل از تعریف اباحة به هر صورت، نمونه‌های معروف آن را به استقراء پیدا کرد و شرح مختصر داد تا با توجه به آن نمونه‌ها بتوان تعریفی از اباحة به دست داد، نه

۱- مکاسب، ص ۲۹/۸۳ + ۲۹/۷۹. حاشیه سید ۱۲/۵۶.

۲- منیه الطالب، ج ۱، ص ۱۲/۷۲